

Ook aandacht voor omringende huid

M. van Leen*

Twee maanden geleden kreeg ik het verzoek van een huisarts om mee te kijken naar een veneus ulcus cruris bij een 91-jarige dame. We zijn samen naar mevrouw geweest en ook de verpleegkundige van de thuiszorg was bij het bezoek aanwezig.

Mevrouw was cognitief nog heel goed, maar qua mobiliteit zeer beperkt. Haar maximale loopafstand was tien meter, maar door van meubel naar meubel te lopen kon ze zich in haar appartement goed redden. Mevrouw vertelde me dat de wond aan haar been al ruim een jaar bestond en dat ze er gelukkig geen pijn aan had, maar sinds vier weken had ze erge jeuk rondom de wond. Ze kon er bijna niet van slapen. Op advies van haar dochter had ze al verschillende anti-jeuk tabletten geslikt, die de jeuk wel iets verminderden, maar ze werd er ook suf van en liep minder stabiel. Samen met de verpleegkundige hebben we het been ontbloot. Er was compressief gezwachteld en op de wond zat een alginaat. De laatste wondbehandeling was een week geleden gedaan en het verband was verzadigd. De wond had een doorsnee van drie cm en er waren geen tekenen van necrose, infectie of ondermijning van de wondranden. De wondranden zelf waren wat wit uitgeslagen, passend bij enige maceratie. Wat me echter direct opviel was de zeer droge huid van knie tot voorvoet, de striemen van het compressief verband en diffuus enige roodheid. Er was geen schilfering. Ik vroeg aan mevrouw wat ze het grootste probleem vond. Ze zei me dat de jeuk het grootste probleem was, gevolgd door het steeds afzakken van de zwachtels waarvoor ze steeds weer de zuster moest bellen. Van de wond zelf had ze geen last. Mijn conclusie was dat de kwaliteit van leven voor mevrouw fors was verminderd door de jeuk en de benodigde hulp. Ik heb mevrouw geadviseerd om twee maal daags de omgeving van de wond in te smeren met medische gel-crème die effectief is door een optimale combinatie van Aloë Vera en hoogwaardige huidoliën. Ook heb ik geadviseerd om het zwachtelen te vervangen door een klittenbandsysteem. In verband met de maceratie heb ik geadviseerd om het alginaat te vervangen door een meerlagen foamverband. Mevrouw heeft dit verder met haar huisarts en de verpleegkundige geregeld.

Toen ik haar na een maand bezocht, was ze heel blij. De jeuk was weg, de zuster kwam maar eenmaal per week om de voortgang van de genezing te beoordelen. Mevrouw kon zelf haar bandagesysteem aanbrengen en haar been

zalven. De huid was niet meer droog en ook de roodheid was verdwenen.

Wat leert deze casus ons: kijk verder dan alleen naar de wond, denk ook aan andere klachten, zoals zelfstandigheid en kwaliteit van leven.

* *Martin van Leen, specialist ouderengeneeskunde*